EUROOPA
KOMISJON

Brüssel, 3.8.2020
COM(2020) 349 final

KOMISJONI KOOSTATUD AASTAÜLEVAADE

liikmesriikide aastastest tegevusaruannetest, milles käsitletakse määruse (EL) nr 1233/2011 kohaldamisalasse kuuluvat ekspordikrediiti

1. Sissejuhatus

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. novembri 2011. aasta määruse (EL) nr 1233/2011 (mis käsitleb riiklikult toetatavate ekspordikrediitide suuniste rakendamist ja millega tunnistatakse kehtetuks nõukogu otsused 2001/76/EÜ ja 2001/77/EÜ)[1] I lisas on sätestatud, et liikmesriigid esitavad igal aastal komisjonile tegevusaruande, et parandada läbipaistvust liidu tasandil. Komisjon on omakorda kohustatud esitama nimetatud teabe alusel Euroopa Parlamendile aastaülevaate.

Käesolev aastaülevaade on koostatud 2018. aasta kohta. Aastaülevaates käsitletakse ekspordikrediiditoiminguid määruse (EL) nr 1233/2011 tähenduses, st „keskmise tähtajaga ja pikaajalisi“ tehinguid, mille tagasimakseperiood on vähemalt kaks aastat. Käesolevas ülevaates ei käsitleta lühiajalisi ekspordikrediiditehinguid[2] ega teatavate ekspordikrediidiasutuste tegevust muudes valdkondades kui ekspordikrediit (nt investeeringute kindlustamine). Samuti tuleb märkida, et mõnes liikmesriigis täidab ekspordikrediidiasutuse ülesandeid kindlustusandja või finantsasutus riikliku volituse alusel. Käesolevas ülevaates käsitletakse üksnes selliste asutuste tegevust, mis toimub avalikus sektoris.

Komisjon on võtnud teadmiseks Euroopa Parlamendi 2. juuli 2013. aasta resolutsiooni määruse (EL) nr 1233/2011 kohase esimese aruandluse kohta[3] ning on soovitanud liikmesriikidel pöörata erilist tähelepanu kõnealuses resolutsioonis esitatud soovitustele (nt soovitus, et nõukogu ekspordikrediidi töörühm ja komisjon konsulteeriksid Euroopa välisteenistusega aruandlusmetoodika edasiarendamise teemal). Käesoleva dokumendi koostamise ajal uurivad liikmesriigid aruandlusmetoodika ajakohastamise võimalusi.

2. 2018. kalendriaasta kohta saadud tegevusaruanded

Tegevusaruande on esitanud järgmised liikmesriigid: Belgia, Bulgaaria, Tšehhi Vabariik, Taani, Saksamaa, Hispaania, Prantsusmaa, Horvaatia, Itaalia, Luksemburg, Ungari, Madalmaad, Austria, Poola, Portugal, Rumeenia, Sloveenia, Slovakkia, Soome, Rootsi ja Ühendkuningriik.

Ülejäänud seitse liikmesriiki – Eesti, Iirimaa, Kreeka, Küpros, Läti, Leedu ja Malta – ei esitanud aruandeaastal ekspordikrediidikava määruse (EL) nr 1233/2011 tähenduses.

[1] ELT L 326, 8.12.2011, lk 45.

[2] Selliste tehingute puhul kohaldatakse EÜ asutamislepingu artikli 93 lõike 1 kohast komisjoni teatist liikmesriikidele asutamislepingu artiklite 92 ja 93 kohaldamise kohta lühiajalise ekspordikrediidikindlustuse suhtes.

[3] Euroopa Parlamendi 2. juuli 2013. aasta resolutsioon komisjoni esimese aastaaruande kohta Euroopa Parlamendile liikmesriikide ekspordikrediidi agentuuride tegevuse valdkonnas (2012/2320(INI)).

3. Aasta tegevusaruannete analüüs

a) Üldine ja finantsteave

Kohaldatavas õigusraamistikus (määrus (EL) nr 1233/2011) on sätestatud ekspordikrediiditehinguid ja -kavasid käsitlevad üldeeskirjad. Ehkki enamik ELi riikide valitsustest on loonud oma ekspordikrediidiasutused, on nende esitatud ekspordikrediidikavade kohaldamisala ja ülesehitus ning ka nende asutuste enda ülesehitus liikmesriigiti erinev.

Mõnes liikmesriigis on ekspordikrediidiasutus ministeeriumi osakond või riigiamet. Teistes, nagu eespool märgitud, täidab ekspordikrediidiasutuse ülesandeid kindlustusandja või finantsasutus riikliku volituse alusel ja valitsuse järelevalve all. Liikmesriikides, kus pakutakse mitut eri liiki ekspordikrediiditoetust, on sageli rohkem kui üks ekspordikrediidiasutus (nt üks asutus, kes pakub riiklikku toetust kommertslaenuga seotud garantii või kindlustuse vormis, ja teine, kes annab näiteks otselaenu või pakub intressitagatisskeeme).

2018. aastal toimisid ekspordikrediidikavad määruse (EL) nr 1233/2011 tähenduses 21s ELi liikmesriigis. Neid kavasid haldasid kokku 29 eri ametit ja ministeeriumiosakonda.

Enamik liikmesriike pakub üha mitmekesisemaid ekspordikrediidikavasid. ELi ekspordikrediidiasutused on ekspordikrediiditoetusena tavaliselt pakkunud täiemahulist garantiid (st eksporditehingut rahastab kommertspank ja ekspordikrediidiasutus annab tehingule garantii või kindlustuskatte). Kõik 21 liikmesriiki, kes pakkusid ekspordikrediiti määruse (EL) nr 1233/2011 tähenduses, andsid aruandeperioodil sellist toetust. Enamik riike pakkus ka muid määrusega (EL) nr 1233/2011 hõlmatud ja OECD riiklikult toetatava ekspordikrediidi kokkuleppega[4] ette nähtud toetusi, näiteks otselaene või -rahastamist (sel juhul rahastab tehingut otse ekspordikrediidiasutus, mitte kommertspank), samuti refinantseerimist[5]. Paljud liikmesriigid pakuvad ka projekti rahastamist ja mitut liiki seotud abi. Peaaegu kõik liikmesriigid pakuvad kavasid, mis on mõeldud VKEde erivajaduste rahuldamiseks.

Üldiselt ühtlustuvad aina enam liikmesriikide meetodid ja laenude väljastamise standardid, sest riiklikult toetatava ekspordikrediidi kokkuleppega hõlmatakse üha rohkem küsimusi. Siiski tuleb arvesse võtta järgmisi erinevusi, kuna need muudavad raskeks tervikliku võrdluse koostamise. Esiteks on liikmesriigid eelmises lõigus nimetatud üldiste ekspordikrediiditoetuse liikide raames välja töötanud mitmesugused ekspordikrediidikavad. Kuigi teatav finantstoode võib olla omane mitmele ekspordikrediidiasutusele, ei pruugi sellega seotud tingimused olla samad. Teiseks sõltub ekspordikrediidikava mõju ilmselgelt ka riigi majanduse eripärast ja erafinantsturgude mahust.

Seda arvesse võttes annab nominaalne koguriskipositsioon 31. detsembri 2018. aasta seisuga, mis on esitatud allolevas tabelis, vähemalt ülevaate suuremate täiemahulise garantiiga ekspordikrediidiskeemide mahust[6].

[4] Riiklikult toetatava ekspordikrediidi kokkulepe, mis on võetud üle liidu õigusesse, on esitatud kõnealuse määruse II lisas.
[5] Belgia, Tšehhi Vabariik, Taani, Hispaania, Itaalia, Ungari, Poola, Slovakkia, Rootsi ja Ühendkuningriik.
[6] Ühendkuningriik ei olnud 31. detsembri 2018. aasta seisuga esitanud andmeid nominaalse koguriskipositsiooni kohta.

Täiemahulise garantiina antud riiklik toetus 2018. aastal (miljardit eurot) **ELi suurim (nominaalse koguriskipositsiooni alusel koostatud järjestus)**	
Saksamaa	86,5
Prantsusmaa	65,1
Rootsi	28,1
Itaalia	26,4
Madalmaad	24,4

Nagu juba eespool märgitud, tegutsevad ELi ekspordikrediidiasutused mitmesugustes valdkondades, mida määruse (EL) nr 1233/2011 kohane aruandluskohustus ei hõlma. Kõnealune kohustus hõlmab keskpika perioodi ja pikaajalist ekspordikrediiti (nagu on kindlaks määratud riiklikult toetatava ekspordikrediidi kokkuleppes). Paljud ELi ekspordikrediidiasutused pakuvad aga ka selliseid tooteid nagu lühiajaline ekspordikrediit, ekspordikrediidi garantii, tootmisriski garantii ja investeerimiskindlustustooted. Samuti tuleb märkida, et mitu liikmesriiki on töötanud välja sektoripõhised ekspordikrediiditooted, näiteks õhusõidukite tootmise, laevaehituse ja raudteetaristu jaoks. See võib tähendada, et sektorite eripärad kajastuvad riiklikult toetatava ekspordikrediidi kokkuleppes, kus teatavaid tingimusi, eelkõige seoses maksimaalse tagasimaksetähtajaga, kohandatakse vastavalt konkreetse tööstussektori erivajadustele.

Üksikasjalikumat teavet selle kohta leiab aasta tegevusaruannete vormi II ja IV osast, aga ka üldistest aastaaruannetest, millele paljud liikmesriigid sõnaselgelt viitavad.

Tegevusaruannetes on üldiselt esitatud ekspordikrediidikavadega seotud asjakohane finantsteave. Siiski tuleb rõhutada, et määruse (EL) nr 1233/2011 kohaselt esitatakse need aruanded kooskõlas asjaomase liikmesriigi õigusraamistikuga. See tähendab, et andmete esitamises on teatavaid erinevusi. Komisjonil ei ole tegevusaruannete finantsaspektide kohta konkreetseid tähelepanekuid[7].

b) Kuidas arvestatakse „keskkonnariskidega, millega võivad kaasneda muud samalaadsed riskid“

Vastavalt määruse (EL) nr 1233/2011 I lisa punktile 2 kirjeldavad liikmesriigid iga-aastases tegevusaruandes, „kuidas arvestavad nende ekspordikrediidiasutused riiklikult toetatavates ekspordikrediiditoimingutes keskkonnariskidega, millega võivad kaasneda muud samalaadsed riskid“.

Liikmesriigid teatavad, et täiustavad pidevalt oma sisemisi protsesse asjaomaste keskkonnariskide kindlakstegemiseks ja hindamiseks. Kui riske peetakse vastuvõetamatuks

[7] Määruse (EL) nr 1233/2011 I lisa punkti 1 kohaselt ei piira aruandlusprotsess liikmesriikides riiklike ekspordikrediidikavade üle järelevalvet teostavate liikmesriikide asutuste õigusi.

või ebaproportsionaalseks, siis garantiid ei anta. Kui riske peetakse vastuvõetavaks, on ekspordikrediiditoetus enamasti seotud teatavate tingimustega ning sõltub riskide vähendamise meetmete võtmisest ja asjakohaste nõuete täitmisest[8]. Lisaks lähtuvad liikmesriikide tegevuspõhimõtted rahvusvahelistest standarditest ja liidu õigustikust laiemalt. Aruannetes esitatud viited ELi eesmärkidele, standarditele ja juhenditele näitavad, et arvesse on võetud nii pehme õiguse allikaid kui ka siduvaid õigusnorme, ning et seaduse mõte on sama oluline kui seaduse sisu.

Lähenemisviiside ühtlustumist näitab ka eri hindamismenetluste rakendamine sõltuvalt tehingu liigist ja kategooriast, nagu on sõnaselgelt väljendanud mõned liikmesriigid[9].

Määruse (EL) nr 1233/2011 I lisa punktis 2 on osutatud keskkonnariskidele ja „muudele samalaadsetele riskidele“. Üldiselt tõlgendavad liikmesriigid sarnaselt varasematele aastatele keskkonnariske ja nendega seotud riske laialt. Paljud liikmesriigid teatasid samuti, et kui seda peetakse põhjendatuks, siis võetakse tehingu kestuse jooksul riskihindamisega seotud järelmeetmeid, mis põhinevad konkreetsetel suunistel.

Tehingute hindamisel lähtutakse lisaks keskkonnale ka paljudest muudest kaalutlustest. Näiteks nimetavad mitmed liikmesriigid sõnaselgelt ka sotsiaalmõju[10] ja inimõigusi[11]. Kõnealuseid riske võivad hinnata välised sõltumatud eksperdid,[12] kuid järjest rohkem teevad seda iga ekspordikrediidiasutuse enda vastavad spetsialistid[13].

Samuti viitavad liikmesriigid eelkõige sellistele menetlustele, mida on kirjeldatud OECD soovituses ühiste lähenemisviiside kohta, mis käsitlevad riiklikult toetatavaid ekspordikrediite ning keskkonnaalast ja sotsiaalset hoolsuskohustust (edaspidi „ühised lähenemisviisid“), mis on OECDs heakskiidu pälvinud ja hästi sisse töötatud hindamisvahend ja millel on normatiivne mõju ka väljaspool OECDd.

Aruannete kohaselt rakendavad paljud liikmesriigid ühistest lähenemisviisidest ulatuslikumaid meetmeid, et kontrollida põhjalikumalt üha suuremat osa tehingutest[14]. Lisaks ühistele lähenemisviisidele kasutavad liikmesriigid võrdlusalusena ka muid rahvusvahelisi norme. Selliste normide hulka kuuluvad Maailmapanga kaitsemeetmed,[15] ÜRO äritegevuse ja inimõiguste juhtpõhimõtted,[16] ÜRO ülemaailmse kokkuleppe põhimõtted,[17] Rahvusvahelise Tööorganisatsiooni tööalaste aluspõhimõtete ja põhiõiguste deklaratsioon,[18] ekvaatori põhimõtted,[19] Rahvusvahelise Finantskorporatsiooni keskkonnaalased ja sotsiaalsed tulemusstandardid[20] ja rahvusvahelistele ettevõtetele mõeldud OECD suunised[21]. Mõned

[8] Nt Belgia, Taani, Prantsusmaa, Luksemburg, Ungari, Poola, Portugal, Rumeenia, Slovakkia, Sloveenia ja Rootsi.
[9] Nt Belgia, Taani, Saksamaa, Slovakkia ja Rootsi.
[10] Belgia, Tšehhi Vabariik, Taani, Saksamaa, Hispaania, Prantsusmaa, Madalmaad, Poola, Sloveenia, Slovakkia, Soome ja Rootsi.
[11] Saksamaa, Austria, Rootsi ja Ühendkuningriik.
[12] Nt Tšehhi Vabariik ja Slovakkia.
[13] Nt Belgia.
[14] Nt Saksamaa, Itaalia, Madalmaad ja Rootsi.
[15] Slovakkia.
[16] Nt Taani, Saksamaa, Soome ja Rootsi.
[17] Rootsi.
[18] Nt Madalmaad ja Soome.
[19] Ühendkuningriik.
[20] Nt Madalmaad ja Slovakkia.
[21] Rootsi.

liikmesriigid on viidanud ka kliimamuutustega seotud algatustele, sealhulgas ÜRO kliimamuutuste raamkonventsioonile[22]. Osa liikmesriike on samuti nimetanud oma jätkuvaid püüdlusi parandada ja arendada kehtivaid põhimõtteid.

c) Tegevusaruannetes esitatud muu teave

Lisaks eespool punkti 3 alapunktides a ja b käsitletud teabele nähtub 21 tegevusaruandest, et liikmesriikidel on olemas ekspordikrediidiga seotud üldisemad tegevuspõhimõtted, mis käsitlevad keskkonnamõju, korruptsioonivastast võitlust ning väikese sissetulekuga riikidele jätkusuutlikku laenuandmist. Kolmel OECD soovitusel[23] on siin oluline, kuid mitte ainumäärav roll. Nimetatud soovitusi kohaldavad või kavatsevad kohaldada ka kolm liikmesriiki, kes ei ole OECD liikmed, nimelt Bulgaaria, Horvaatia ja Rumeenia. Rumeenia ja Horvaatia kohaldavad ühiseid lähenemisviise ja OECD soovitust korruptsiooni kohta, samas kui Bulgaaria on rakendanud OECD soovitust korruptsiooni kohta.

Paljud liikmesriigid märkisid, et ühiseid lähenemisviise kohaldatakse OECD ettenähtud ulatusest laiemalt[24]. Üldiselt näib, et liikmesriigid on asunud aktiivsemalt võitlema altkäemaksu ja korruptsiooni vastu, võttes kasutusele uusi nõuete täitmise tagamise meetmeid, et rakendada rangemat altkäemaksu- ja korruptsioonivastast poliitikat. Paljud liikmesriigid nõuavad enne toetuse andmist, et kindlustatud esitaksid korruptsioonivastase deklaratsiooni, milles sedastatakse sõnaselgelt, et altkäemaksu avastamisel tühistatakse garantii automaatselt. Samuti rõhutab üha enam liikmesriike, et oluline on panku ja finantsasutusi korruptsioonivastaste meetmete valdkonna parimate tavadega seoses jälgida ja nendega sel teemal dialoogi astuda.

Lisaks sellele osutavad liikmesriigid üha sagedamini ühistes lähenemisviisides sätestatut täiendavatele poliitilistele eesmärkidele või kaalutlustele. Sellised eesmärgid ja kaalutlused hõlmavad näiteks sotsiaalset kestlikkust[25] ning maksudest hoidumise ennetamist[26]. Mitmel juhul on asjaomased ekspordikrediidiasutused ise töötanud välja asjakohased vahendid. Näiteks võib tuua ettevõtja sotsiaalse vastutuse põhimõtted,[27] mis tavaliselt hõlmavad mitte ainult riigisiseseid jõupingutusi, vaid ka tihedat dialoogi ekspordikrediidiasutuste klientidega.

Seoses keskkonnakaitsega on uuteks suundumusteks rõhuasetus kestlikkusele ja heitkoguste vähendamisele. Nagu ka eelmistes aruannetes, on paljud liikmesriigid rõhutanud inimõiguste olulisust. Peaaegu kõik aruanded kajastavad jätkuvalt toetust inimõiguste mõõtme edendamisele uute ühiste lähenemisviiside raames.

Mõned liikmesriigid on lisaks ühiste lähenemisviiside järgimisele arendanud ka ise erivahendeid altkäemaksu- ja korruptsioonivastaseks võitluseks, näiteks rikkumisest teatamise meetmeid[28]. Jätkuvalt peetakse prioriteediks rahapesuvastaseid meetmeid[29] ning terrorismi rahastamise tõkestamist[30].

[22] Soome.
[23] 1. OECD soovitus ühiste lähenemisviiside kohta, mis käsitlevad riiklikult toetatavaid ekspordikrediite ning keskkonnaalast ja sotsiaalset hoolsuskohustust (ühised lähenemisviisid); 2. OECD soovitus korruptsiooni ja riiklikult toetatava ekspordikrediidi kohta; 3. Põhimõtted ja suunised, et edendada jätkusuutliku laenuandmise tavasid seoses ametliku ekspordikrediidi andmisega väikese sissetulekuga riikidele.
[24] Saksamaa, Prantsusmaa, Itaalia, Madalmaad, Slovakkia ja Rootsi.
[25] Taani, Saksamaa, Hispaania, Rumeenia ja Slovakkia.
[26] Rootsi.
[27] Itaalia, Madalmaad, Sloveenia ja Rootsi.
[28] Slovakkia ja Rootsi.

Üheks näiteks liikmesriikide poliitika ühtlustumisest on Maailmapanga ja Rahvusvahelise Valuutafondi nõuete täpne täitmine, millele paljud liikmesriigid osutasid seoses väikese sissetulekuga riikidele jätkusuutliku laenuandmise tavadega.

Liikmesriigid püüavad samuti hoolikalt tagada, et ekspordikrediidiasutused tegutseksid võimalikult läbipaistvalt, tagades samas konfidentsiaalsuse, mis võib olla vajalik kaubanduslike tehingute puhul. Sarnaselt varasematele aastatele on 2018. aastat käsitlevates tegevusaruannetes selle küsimuse tähtsust rõhutanud mitu liikmesriiki[31].

Aruannetest nähtub, et liikmesriigid on lõiminud OECD ühised lähenemisviisid oma ekspordikrediidipoliitikasse. Lisaks tundub, et liikmesriigid täiendavad ühiseid lähenemisviise, jagades omavahel parimaid tavasid ja hindamismeetodeid. Ühiseid lähenemisviise käsitatakse üha enam miinimumstandardina. Paljudes valdkondades kohaldavad liikmesriigid oma lisameetmeid tagamaks, et ekspordikrediidi toetus on kättesaadav ainult tehingute puhul, mis vastavad rangetele keskkonna- ja sotsiaalnormidele.

d) Ekspordikrediidiasutuste tegevuse vastavus liidu eesmärkidele ja kohustustele

Et suurendada ELi tasandil läbipaistvust, peavad liikmesriigid määruse (EL) nr 1233/2011 kohaselt esitama komisjonile igal aastal tegevusaruande, milles kooskõlas riikliku õigusraamistikuga esitatakse ekspordikrediiditoiminguid käsitlev teatav finants- ja tegevusalane teave, mis hõlmab ka teavet selle kohta, kuidas tegeletakse keskkonnariskidega.

I lisa punktis 3 on sätestatud, et „[k]omisjon esitab nimetatud teabe alusel parlamendile aastaülevaate, milles hinnatakse ka ekspordikrediidiasutuste vastavust liidu eesmärkidele ja kohustustele“.

Euroopa Liidu lepingu artiklis 3 on loetletud liidu üldeesmärgid[32] ja artiklis 21 liidu välistegevuse põhimõtted ja eesmärgid.

ELi ühise kaubanduspoliitikaga seoses on viidatud liidu välistegevuse põhimõtetele ja eesmärkidele Euroopa Liidu toimimise lepingu artiklis 206 ning artikli 207 lõikes 1.

Kõik aruandvad liikmesriigid esitavad tõendid selle kohta, et on ekspordikrediidikavade haldamise toetamiseks välja töötanud tegevuspõhimõtted, mis on ELi eesmärkidega kooskõlas. Ekspordikrediidialaseid poliitikasoovitusi, mille on välja andnud OECD, ainus rahvusvaheline organisatsioon, kes on välja töötanud selle poliitikavaldkonna erinorme, kasutatakse laialdaselt, ning enamasti teevad liikmesriigid selles valdkonnas isegi rohkem, kui soovitused ette näevad.

Et edendada komisjoni suutlikkust liikmesriikide tegevust täiendavalt hinnata, on komisjon koostöös Euroopa välisteenistusega ja pärast konsulteerimist mitme sidusrühmaga teinud liikmesriikidele ettepaneku suurendada iga-aastases tegevusaruandes esitatava teabe ulatust ja üksikasjalikkust. Liikmesriikidega peetakse arutelu tegevusaruannete läbivaadatud ja laiendatud vormi üle.

[29] Rootsi.
[30] Rootsi.
[31] Belgia, Taani, Austria, Slovakkia ja Rootsi.
[32] Muu hulgas on Euroopa Liidu lepingu artikli 3 lõikes 5 sätestatud, et suhetes maailmaga liit „toetab […] maailma säästvat arengut, rahvaste solidaarsust ja vastastikust austust, vaba ja ausat kaubandust, vaesuse kaotamist ning inimõiguste, eriti lapse õiguste kaitset, samuti rahvusvahelise õiguse ranget järgimist ja arendamist, sealhulgas ÜRO põhikirja põhimõtete austamist“.

Euroopa Parlament on kutsunud komisjoni üles väljendama seisukohta, kas liikmesriigid järgivad liidu eesmärke ja kohustusi; Euroopa Komisjon on koostanud oma aastaülevaate I lisa kohaselt. Seega põhineb komisjoni ülevaade liikmesriikide tegevusaruannetel ja seda ei saa pidada lõplikuks. Komisjoni hinnangul annab tegevusaruannetes sisalduv teave siiski kindlat tunnistust asjaolust, et ekspordikrediidiasutuste tegevus on vastavuses Euroopa Liidu lepingu artiklites 3 ja 21 sätestatuga ning puuduvad tõendid nõuete rikkumise kohta üheski liikmesriigis. Loomulikult võivad Euroopa institutsioonid pidada vajalikuks seada endale ühiselt ambitsioonikamad poliitikaeesmärgid. Komisjon on valmis lihtsustama ja edendama institutsioonidevahelist dialoogi, kuid peab hinnangu andmisel seni lähtuma määruse (EL) nr 1233/2011 I lisa punktist 3.

Rahvusvaheliste kohustuste ja ELi konkurentsiõigusest tulenevate kohustuste täitmise teemal ei ole aruandeperioodil Maailma Kaubandusorganisatsioonis (WTO) Euroopa ekspordikrediidikavadega seoses vaidlusi olnud. Euroopa Komisjon ei saanud 2018. aastal kaebusi ELi õiguse võimalike rikkumiste kohta, mis oleksid seotud ekspordikrediidiasutustega.